

Allò que va del 20 al 17

Diumenge, a Girona, un xic em va aturar i, tot i sabent el meu nom, em va dir que no em podia deixar entrar al recinte de les votacions, si no m'identificava adequadament. El vaig felicitar, avergonyit, per la contundència a complir les regles. Era un de més.

Diumenge, a Girona, un xic em va aturar i, tot i sabent el meu nom, em va dir que no em podia deixar entrar al recinte de les votacions, si no m'identificava adequadament. El vaig felicitar, avergonyit, per la contundència a complir les regles. Era un de més. Un de més, excel·lent i perfecte en la seua feina, enmig d'una llarga cadena. A Arenys de Munt recorde la irritació d'un conegut que, tot i ser del poble, no el deixaven votar de cap manera perquè no hi residia i, per tant, no podia acreditar-ho. A Regencós em va tocar de participar en un acte el dia del Madrid-Barça. Vaig mirar si hi havia cap manera de conciliar el futbol amb la política. Es va fer, però sense perdre en cap moment la solemnitat que l'acte reclamava i separant amb claredat l'una cosa de l'altra. A Vic és famosa l'anècdota d'uns periodistes que van demanar a la presidenta d'una mesa que tornara a obrir les portes del col·legi electoral per poder-ho filmar i es van trobar amb una resposta contundent: això és un col·legi electoral, no un circ. Durant aquests mesos he vist de primera mà mostres constants de rigor i de seriositat en totes les situacions possibles i de tota mena de persones. La gent s'ha cregut que les consultes eren un procés en el qual calia comportar-se amb la màxima solemnitat i amb el màxim rigor. Com si fórem un estat. I ha actuat en conseqüència. Fent les coses ben fetes. Per això és tan estrany l'episodi de diumenge. Si la xifra de participació era d'un 17% no hi ha cap excusa que pugui explicar com és que la coordinadora no ha donat mai aquesta xifra i sempre ha parlat d'un 20% que, en realitat, és la mitjana de les tres tandes. Jo no sé si van provar de confondre la gent o si va ser el resultat d'un cúmul de circumstàncies difícilment explicables però crec que tot plegat mereix una reflexió seriosa. Més tenint en compte que Decidim.cat sí que les va fer públiques. Del 20% al 17%, hi va la credibilitat del procés, ni més ni menys. Un 17% no és un mal resultat (de fet era el que dies abans Jordi Muñoz havia anunciat com a més probable i normal en [aquest vídeo](#) de VilaWeb TV). Allò que seria molt dolent fora que el rigor i la serietat que han demostrat milers de voluntaris no haguera estat correspost com caldria. PD. Dit tot això és evident que nosaltres com a periodistes hem de fer també una autocrítica per no haver comprovat al detall les dades i haver-nos deixat confondre. Demanen disculpes als lectors.

29 abril 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)